

Rune Fardal, psykologi student

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Når barnevern og domstoler, blir barnets fiende

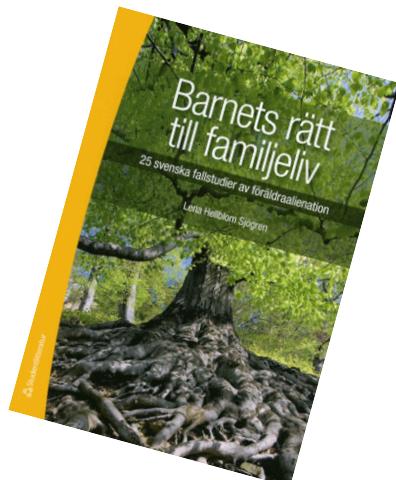
26 mai, 2012, Oppdatert 26.5.2012

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/sjogren.pdf>

Web : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/sjogren.htm>

I de fleste saker om barn etter skilsmisser klarer foreldrene å finne gode løsninger for barna. I ca. 10% av sakene blir konflikten uløselig og ofte svært høy. Årsaken ligger ofte i den ene forelders sykelige behov for å dekke egne udekte behov. Egosentriske foreldre med åpenbare empatiproblemer, som bruker barnet for alt det er verdt i kampen mot den andre forelder. Ofte får disse narsissistisk forstyrrede mennesker støtte fra det system som skal garantere barnets beste. I en rekke saker ser man at barnevern, psykologer og dommere manipuleres til å tro at de ved å hindre den normale forelder kontakt med barnet, hjelper barnet. I virkeligheten hjelper dette systemet, en syk forelder med å ødelegge barnet for livstid! Dette skjer i dagens barnevern.

I en nylig utkommet bok : Sjögren L.M. (2012) Barnets rett til familieliv, beskrives 25 saker der denne dynamikk er dokumentert.

Under følger et viktig utdrag fra boken og deretter et typisk eksempel fra Kvamsaken, der denne dynamikken er gjeldende:

Sjøgren, s.483-490

Barnets rett til familieliv et ikke-tema : oppsummerte observasjoner og refleksjoner.

Barnets rett til familieliv og til å beholde identitet har ikke vært i fokus for barnevernet, domstolene eller kontrollmyndighetene i de herr beskrevne saker. Barnets lovlige og menneskelige rett til familieliv og til å beholde identitet kan oppsummert sies å ha vært et ikke-tema.

Fedre og mødre som avskiller sitt barn fra den andre forelder har noe felles. Det handler om voksne som ikke kan skille sine egne behov fra barnets behov. Det er en selvfølgelighet for de aller fleste foreldre at deres barn trenger både sin mor og sin far og kontakt med sine ulike familienettverk for at barnet skal ha det bra.

Den forelder som opptrer slik at barnet/barna i forbindelse med de voksnas skilsmisses, også skiller fra den andre forelder og denne forelders nettverk, fremviser sviktende foreldreevne. Det handler som oftest om en form for empatiforstyrrelse hos den voksne, en forstyrrelse som ofte ikke oppfattes av omgivelsene. De ulike ledere som har med familien å gjøre får ofte et meget positivt uttrykk av denne forelder. Denne forelder har ofte en spesiell sosial evne; han eller hun vet hvordan de skal gi et godt inntrykk, blant annet gjennom en hjelp søkerende holdning. Hjelperne oppfatter ikke at denne forelder bruker barnet for egne formål og behov, siden det som verbalt uttales er det motsatte. Denne forelder snakker ofte negativt om den andre, og påstår for eksempel at denne forelder opptrer ut ifra egne behov, ikke forstår barnet eller feilbehandler barnet, og at han eller hun derfor behøver beskytte barnet fra denne forelder.

AT det er denne forelder som sier de beskytter barnet, som bruker barnet som våpen for å fjerne den andre forelder av barets liv, blir ikke synlig for dem som har til oppgave å fatte beslutninger og ta affære for barnets beste. De kan således, akkurat som barnet som avskilles, også bli manipulerte av den separerende forelder.

Fedre og mødre med barn som separeres fra dem, har, så langt jeg har kunnet se, også noe felles. De har da familien levde sammen tatt stort ansvar, vært hyggelige og hjelpsomme, kanskje til og med en tanke "dumsnille", for å få familielivet til å fungere uten alt for mye rot og bråk, de har således ofte vært ettergivende og tilpasset seg etter en mer kontrollerende livs partner. De har i de fleste tilfeller blitt tatt på sengen av den andre forelders plutselige og bestemte opptreden med separering av barna.

Den forelder som barnet separeres fra, har ofte hatt barnevernets saksbehandlere mot seg. Han eller hun har vært hjelpløs og blitt mer og mer fortvilet. Det lukter nederlag for denne forelder. Det som skjer og som best kan beskrives som voksenmobbing fortsetter. Den for barnet separerte og fremmedgjorte forelder blir enten utslettet, passivisert, går i depresjon eller fortsetter fekte hjelpløst og hevde barnets rett til begge sine foreldre i rettslige prosesser, som drar ut, ofte over flere år, over tid.

Det som ofte skjer er at barnevern, forvaltningsdomstoler, vanlige domstoler og kontrollorgan, oppfatter den slik sett svekkede og for barnet fremmedgjorte forelder som mindre egnet og resonerer som så at da var jo separasjonen nødvendig. Og kan opprettholdes – og sies være forenlig med barnets beste – dog uten at dette defineres.

Dette gjelder også når separasjonen av barnet, fra en av barnet avholdte forelder, skjer i form av en kompromissløs støtte til den separerende forelder, eller i form av støtte til fremmende, av barnevernet utvalgte fosterforeldre.

Barnet som skiller fra sin egen forelder og tar avstand fra denne forelder er aldri skyld i det som skjer. Den forelder/foreldrepart som opptrer som om barnet/barna ikke behøver den andre forelder, opptrer ut i fra egne behov og egne interesser. Denne forelder/foreldrepart formidler sine bilder av den andre forelder til barnet, som barnet ikke kan beskytte seg mot, ved at denne forelder knytter barnet til seg og gjør barnet avhengig av seg selv.

Det skapes dermed en avhengighet og en frykt ved at barnet holdes adskilt fra naturlig hverdagskontakt med den andre forelder og ikke får muligheter til ut ifra egne erfaringer korrigere de negative bilder. Dette skader barnets identitet. Barnets menneskerett til å beholde sin identitet krenkes.

Den forelder som har hatt behov for kontroll med barnet og ofte xx bortført barnet, eller aktivt motarbeidet barnets kontakt med den andre forelder, har gjennom sin adferd skapt samarbeidsproblem. For utenforstående ser det ofte ut som om det er begge foreldre som skaper denne konflikt som initieres på denne måten. I de fleste saker har det blitt flere, lange og dyre prosesser i ulike domstoler – forhold som ikke på noe vis er forenlig med barnets beste.

Ofte har den forelder som har separert barnet fra den andre forelder, gjennom å bortforklare eller beholde barnet, fått barnevernets sympati og støtte. Denne forelder har fått fortsette ha barnet boende hos seg. Denne forelder har også blitt tillatt ha fullstendig kontroll over barnets kontakt med den andre forelder, iblant under antagelsen av at denne forelder ”beskytter” barnet mot den andre forelder. Det som kalles foreldrenes umulighet til å samarbeide har blitt begrunnelse for å gi den ene forelder, som handler ut ifra egne behov og vilkårlig separert barnet fra den andre forelder, omsorg alene.

Barnevernet har gitt sin støtte til den forelder/fosterforelder som uten saklig grunn anklager den andre forelder for overgrep eller psykisk forstyrrelse. Den forelder som har separert barnet og kommet med ubegrundede anklager har også fått andre myndigheters støtte for å fullføre separasjonen.

Den praksis som utvikles kan oppsummeres slik: Å fortsette gjøre feil fremstår etter en tid å bli det riktige.

Her følger et eksempel hentet fra Kvamsaken.

**Kommentar til uttalelse av 26.4.2012 fra
"konsulent" Ottar D. Strømsten, Barnevernet Kvam**

Saken:

Saken dreier seg om tvangsbet for manglende samvær på 17 dager, kort tid etter at tingretten ila mor tvangsbet for å ha sabotert samvær for Barnet i en årrekke. Måten barnevernet bidrar til å gi mors sabotering av samvær aksept er dessverre godt beskrevet i mye faglitteratur. Sjøgren (2012) beskriver dette i en rekke case i sin bok "**Barnets rett til familieliv**", der barnevernet i en rekke saker manipuleres til å tro at de hjelper barnet ved å hindre det kontakt med den andre forelder, mens de i realiteten hjelper en psykisk syk forelder bruke barnet for å dekke egne behov.

I dom Hardanger tingrett 11.5.2011, idømmes mor tvangsbet.

Deretter begynner umiddelbart ny sabotering av samvær:

Høstferie okt 2011	=	7 dager
Helgesamvær 11-13/11.2011	=	3 dager
Vinterferie 2012	=	7 dager
Totalt	=	17 dager

Tvangsbet blir krevd 26.3.2012 stor kr. 22.341,-

Barnevernet sender inn forsvarsskrift til namsmann på vegne av mor! Svaret blir uten videre tatt til følge, uten at far får mulighet til å kommentere barnevernets påstander, (kontradiksjonsprinsippet brutt) og tvangsbeten blir henlagt på bakgrunn av de opplysninger barnevernet i Kvam ved Ottar Strømsten fremsetter.

Her avsløres det hvordan barnevernet i tråd med beskrivelser faglitteraturen gjør, søker bidra til å hjelpe den forelder som hindrer barnet kontakt med den andre forelder.

Far klager på avslaget.

Lensmann som er bekjent av stefar, avviser tvangsboten:

MOTTATT

15 MAI 2012

Advokatfirma Stiegler Ans
V/Aksel Kayser
Postboks 1124
5809 Bergen

Journalnummer:
1201476605

Saksakers prosessfilm..ref.
5816

Vår referanse
T2012-082801

Dato
14.05.2012

Heving av sak

Ein viser til krav frå Dykk om tvangfullføring av 26.03.2012.

Namsmannen har mottatt opplysningar i saka frå [REDACTED] og Kvam herad v/Barneverntjenesten.

Namsmannen vurderar at dei faktiske forhold er av ein sånn art at ein ikkje ser at det er inntrådd eit mislighold av avtalt samvær.

Tvfl. § 7-1: Det må foreligga eit tvangskraftig tvangsgrunnlag for at ein skal begjæra utlegg.

Eit vilkår for tvangskraft er at kravet er mislegholdt, jfr. Tvfl. § 4-4, første ledd.

For tvangfullbyrdelse av krav på samværesrett må det ha oppstått eit misleghald før det kan begjærast tvangfullbyrdelse med krav om tvangsmulkt (Rt. 1984 s. 403).

Saka vert med dette heva, jf tvfl §5-17. Saka er med dette avslutta hos namsmannen.

Rettsgebyr kr 1591,00 vil bli oppkravd av Statens innkrevingssentral.

Med helsing

Grethe Øye
Namsmekting

Saksbehandlar:
Grethe Øye
Telefon: 56553502

Kopi til:

Vedlegg:

Lensmannen i Kvam og Samnanger
Besøk: Steinsdalsvegen 104 5600 Norheimsund
Post: Steinsdalsvegen 104, 5600 Norheimsund
Tlf: 56 55 35 00 Faks: 56 55 35 19
E-post: sianpost@sismo.no

Org. nr.: no 974743159 mva
Bankgiro: 35300709166 B.nr. 1050040

Sammendrag:

Barnevernet inngir tilsvarende på vegne av mor til namsmann (lensmannen i Kvam). At barnevernet i Kvam ved Ottar D. Strømsten har involvert seg i saken fremstår som svært underlig. De må ha opprettet en sak da de har sendt en konsulent til samtale med både mor og barnet!

En må derfor legge til grunn at mor ikke klarer svare for seg samt forholde seg til far på en adekvat måte, og som tidligere fremsetter en rekke uriktige og usanne påstander til "hjelpeapparatet" som så misledes til å tro at de hjelper barna, mens de i realiteten bidrar til å øke konflikten for barna.

Barnevernet ved Strømstens argument går kort ut på at "*det er stressende for barnet å få samvær med sin far*" og "*det har ikke vært brudd på samværet*"!! En finner denne påstandene noe underlig ut ifra barnets beste og dets behov for kontakt med begge sine foreldre. Dette søkes så underbygget med påstander om at barnet som er 13 år, noen ganger har andre aktiviteter på samværstidspunkt.

Dessverre har domstolen gitt mor omsorgen for barnet og dermed kan hun fortsette sin konfliktdrivende adferd. Barnets storesøster, som nektet bo med sin mor, og flyttet til far i 2008 har ingen konflikt. Hun treffer sin mor og har åpne kanaler til mor.

Dagens konflikt bygger utelukkende på at mor saboterer Barnets samvær og legger psykiske føringer for at dette vanskeliggjøres. Det stresser barnet og har bidratt til at barnet har utviklet diabetes1!

Mor har tvunget barnet til å måtte ta ansvar for samvær selv, ved at å være fullstendig fraværende når det gjelder å enes om og følge opp tidspunkt. Mor pålegger barnet å forhandle med sin far om tidspunkter når barnet har andre aktiviteter. Dette fremstår som lite adekvat foreldreadferd.

Far og Barnet blir oftest enige i de tilfeller det er behov for å skifte tidspunkt. Dette har aldri vært noe problem for barnet eller far. Far utsetter ikke barnet for noe press. Kommer ikke barnet på et samvær eller det ikke avtales nytt samvær ved bytting, så ansvarlig gjøres mor og ikke barnet. Det er dette ansvar mor nå prøver unndra seg gjennom barnevernets beskrivelser.

Barnevernets påstand om at dette er svært "*stressende*" for barnet bygger åpenbart på mors direkte og indirekte beskrivelser. At mor stresses av barnets samvær med sin far har vært kjent fra 1999, og synes bli gjennom prosjeksjon tillagt barnet. I den grad dette er stressende på barnet så bærer mor det ansvaret slik hun i årevis har sabotert dette samværet.

Det er mor sin plikt å tilse at barnet får det samvær det har rett til. Det stress barnet måtte oppleve oppstår når mor søker vanskeliggjøre Barnets samvær. Dette ansvar hviler utelukkende på mor.

Ottar Døskeland Strømsten driver (drev?) som konsulent for barnevernet i Hordaland. Han gikk personlig konkurs 2 dager før dette brev er skrevet.

En finner det noe underlig at en person som har vært involvert i en rekke barnefirmaer som har havaret som

- Projecto De Santa Maria (adopsjon),
- Trygg Familie og Strømstens konsulenttjenester,
- International Child Welfare Limited mfl.

og som tidligere er avslørt i en rekke saker for åpenbare feilvurderinger innehar den nødvendige tillit og kompetanse for å gjøre slike vurderinger som det her er snakk om i så kompliserte konflikter som dette! Det er grunn til å stille spørsmål ved barnevernets kvalitetssikting! Strømsten er en åpenbar trussel mot barns rettsikkerhet med sin grove kunnskapsmangel har han bidratt til å splitte flere familier, sendt barn til fosterfamilier og nektet familier kontakt med sine barn.

Ottar Døskeland Strømsten

 Brønnøysundregistrene

Registrering og tinglysing | Produkter og tjenester | Om Brønnøysundregistrene

Oppslag i registrene

Nøkkellopplysninger fra Enhetsregisteret

Organisasjonsnummer:	998 301 149
Navn/foretaksnavn:	OTTAR DØSKELAND STRØMSTEN KONKURSBO
Organisasjonsform:	Konkursbo
Forretningsadresse:	Øvre Kråkenes 115 5152 BØNES
Kommune:	BERGEN
Postadresse:	v/Adv. Egil Horstad Postboks 1213 Sentrum 5811 BERGEN
E-postadresse:	egil.horstad@vogtwiig.no
Internettadresse:	-
Telefon:	55 56 82 00
Mobil:	-
Telefaks:	55 56 82 01
Registrert i Enhetsregisteret:	25.04.2012
Stiftelsesdato:	25.04.2012
Bostyrer:	Egil Horstad
Næringskode(r):	88.999 Andre sosialtjenester uten botilbud
Sektorkode:	-
Også registrert i:	-

I brev av 26.4.2012, 2 dager etter at det er åpnet konkurs hos Ottar D. Strømsten skriver han følgende:

Namndsmannen i Kvam

Unnateke offentleggjering § 13

Vår ref.: 09/7 - 46 / 12/1045

Arkiv: B030399 45028

Norheimsund: 26.04.2012

UTTALELSE FRA KVAM BARNEVERNTENESTE VEDRØRENDE [REDACTED]

[REDACTED] er født f. 03.03.99., og det er hennes mor, [REDACTED], som har daglig omsorg for henne. [REDACTED] har samvær med sin far [REDACTED].

Det har vært konflikter rundt spørsmål om daglig omsorg og samvær gjennom flere år, og det foreligger dom fra både Tingretten og Lagmannsretten.

Dette har vært vanskelig for [REDACTED], og undertegnede har hatt flere samtaler med [REDACTED].

Det ble også foretatt samtaler med [REDACTED] i 2011, da i forbindelse med at hun vegret seg for å dra på samvær til sin far. Bakgrunn for dette var at hun syntes det var vanskelig å være hos far da han presset henne i forhold til bl.a. å skulle velge å flytte til ham.

Hun viste også til at hun var med på ulike aktiviteter, også i helger, som gjorde at hun ved slike anledninger foretrak å være i Norheimsund selv om hun egentlig skulle på samvær til sin far.

Undertegnede har ved flere anledninger observert at [REDACTED] sin mor har prøvd å motivere henne til å dra på samvær med far. [REDACTED] har da gitt uttrykk for at hun vil ha samvær med far, men hun opplevde dette som vanskelig.

I den senere tid har barneverntenesten fått informasjon om at [REDACTED] har gjort direkte avtaler med far om endring av tid for samvær, da hun skulle være med på aktiviteter den helgen/tiden hun skulle vært på samvær med far.

Kvam Barnevernteneste vurderer at [REDACTED] sin mor ikke har hindret [REDACTED] i å dra på avtalte samvær med sin far, men at hun har motivert henne til dette.

Men [REDACTED] er en aktiv jente som er engasjert i ulike aktiviteter, og det vurderes som naturlig at det ikke alltid passer for henne å dra på avtalt samvær da hun ønsker å være med på aktiviteter som er viktige for henne. Det må her tas hensyn til at [REDACTED] nå er 13 år gammel, og at det også må tas hensyn til hennes synspunkter. Det vil være vanskelig å skulle tvinge en jente på hennes alder til å alltid skulle dra på samvær i fastlagte helger utan å ta hensyn til de aktiviteter som hun ønsker å være med på.

Med hilsen,

Ottar D. Strømsten
Barnevernkonsulent

Strømsten skriver i 3 avsnitt, at han ut i fra samtaler med Barnet tidlig i 2011 oppfattet det som at Barnet skulle ha "vegret seg" mot samvær med sin far. Og begrunnelsen for denne "vegringen" skal ha vært at far skal ha "presset" Barnet i forhold til å bo med ham!

På det tidspunktet hadde ikke far hatt noen kontakt med Barnet på over 1 år! Den påståtte vegring var derfor et utrykk for mors holdning til barnet. Beskrivelsene stammet fra mor. Det er mor som påstår at far skal ha "presset" Barnet. At far skal ha gjort noe som får barnet til å "vegre seg" når far ikke har vært i kontakt med barnet på ett år fremstår noe underlig.

Dette skjer i en setting der Barnet helt fra hun var født har fått sine samvær og ferier sabotert av mor! Og så fremstår Strømsten som bekymret for "press fra far"! Er det mulig å bli mer naiv?

Sommerferie 2000: Barnet nektet ferie med far og Storesøster
Sommerferie 2001 : Barnet nektet ferie med far og Storesøster
Sommerferie 2002 : Barnet og Storesøster nektet ferie med far
Sommerferie 2003 : Oppdelt og splittet ferie med Barnet /Storesøster
Sommerferie 2004 : Storesøster sendt på rideleir når far skal ha ferie
Sommerferie 2005 : Ferie med Storesøster/Barnet hindrer ferie med øvrige familie
Sommerferie 2007 : Ferie med Barnet/Storesøster sabotert
Sommerferie 2009 : Barnet nektet ferie med far og Storesøster
Sommerferie 2010 : Barnet nektet ferie med far og Storesøster
2011 Tvangsbot
2011/2012 : Gjentatte utelatte samvær, ferie usikert.

I 2011 dømmes da også mor til tvangsbot for denne årelange samværsabotasjen. Da har ikke Barnet sett far på over ett år! Fra før sommerferien 2010 til sommeren 2011 saboterer mor alle Barnets samvær og kontakt. Mens Strømsten og med det barnevernet i Kvam "bekymrer seg" over at Barnet/far ønsker kontakt, så saboterer mor denne kontakten på alle mulige måter.

Hvorfor er ikke barnevernet bekymret for denne sabotering og med den, det stress mor påfører Barnet og med den, den økte konflikten barnet opplever??

Spørsmålet om hva som skaper stress for Barnet er betydelig mer komplisert enn det barnevernets Strømsten fremstiller det som. Det er åpenbart at han ikke forstår konflikten og løper mors ærend.

Sjøgren (2012) skriver i boken **Barnetsrett til familieliv** følgende: "*Den forelder som har hatt behov for kontroll med barnet og ofte bortført barnet, eller aktivt motarbeidet barnets kontakt med den andre forelder, har gjennom sin adferd skapt samarbeidsproblem.*"

Den som skaper konflikt og stress for Barnet er mor som gjennom sin årelange sabotering hindrer Barnet normal kontakt med sin far. Det må være grunn til å stille spørsmål ved hva barnevernet egentlig driver med?

Da Barnet fikk møte sin far dagen for rettsaken i 2011, var hun oppriktig **glad**. Hun fremviste troverdig gjensynsglede, kastet seg rundt halsen hans og ville umiddelbart være med far til Bergen. Da kom det frem at Barnet ikke hadde hatt noen vegring mot å treffe sin far, det var mor som vegret seg mot at barnet skulle få treffe sin far. Barnevernet i Kvam og Strømsten forstår åpenbart ikke denne forskjellen.

At mor påstår barnet vegret seg er en direkte projeksjon av hennes egen vegring på barnet, om Barnet i mors nærvær sier det vedrer seg så er det åpenbart for å tekkes mor og ikke egne følelser. Det er skremmende at Strømsten ikke evner forstå en slik dynmaikk! Barnets adferd i fars nærhet viser ingen tegn til vegring, men det har barnevernet i Kvam eller Strømsten aldri observert!

Ikke noe av det Strømsten beskriver ved "vegning" mot å treffe far var tilstede etter det lange fraværet av samvær. Flere sakkyndige helt fra 2007 har alle etter samtaler med Barnet (ute av mors miljø) beskrevet at hun ønsker kontakt med sin far og at hun fremstår med trivsel ved samvær hos far. Det er gjengitt i sakkyndige rapporter at at Barnet beskriver glede over å få treffe sin far. Den eneste vegring mot dette kommer fra mor. Mens det i flere år er beskrevet psykisk og fysisk vold og trusler fra mor mot barna, finnes det ingen beskrivelser av slik omsorgssvikt fra far!

Det som også er beskrevet er hvordan mor i årevis har skremt Barnet med trusler om at mor vil begå selvmord om Barnet drar på ferie med sin far, eller at Barnet vil komme igjen i en kiste om hun drar på ferie med sin far. Denne sykelige adferd fra mor har vært kjent i mange år. Mor har for å hindre Barnet kontakt med far, for å ødelegge Barnet tilknytning til far, utsatt Barnet for et grovt press, for å hindre Barnet i kontakt med sin far. Når Strømsten så velter mors stress over på barnets samværsgjennomføring med sin far, fremstår det som åpenbart at det er mors behov og ikke barnets behov som beskrives.

Strømstens "bekymringer" for press fra far, bygger åpenbart på mors projeksjoner av sitt eget press på Barnet, over på far. Dette er en velkjent adferd hos mor, der alle andre ansvarlig gjøres for hennes egen adferd. Strømsten synes ikke evne vurdere ikke dette noe sted!

Dette er en egoistisk sykelig adferd beskrevet rundt mor helt tilbake til 1991! Det fremstår som åpenbart at Strømsten ikke evner skille mors behov fra Barnets behov og hva som er Barnets gjengivelser av mors press. At Barnet i en setting der mor er til stede i Norheimsund skal ha uttalt at hun vegrer seg for kontakt med sin far, fremstår ut ifra denne sakens årelange dokumentasjon som en åpenbar forsøk på å tilfredsstille mors behov og ikke Barnets behov. Barnet og hennes storesøster har årelang erfaring med den fysiske og psykiske vold som følger når de går imot mors behov.

Strømsten klarer åpenbart ikke skille semantikken fra det subtile press Barnet utsettes for hos mor, når Barnet uttrykker seg i mors miljø.

Strømsten tar ordene han hører for god fisk, fordi det bekrefter hans og barnevernets forutinntatte tolkning av denne svært kompliserte konflikt. De vurderer ikke kritisk noe av det mor påstår. Det fremstår som åpenbart at både barnevernet og Strømsten kun søker det som bekrefter deres egne forutintatte holdninger. Dette er confirmation bias og ikke faglig holdbart!

Barn av voldelige foreldre prøver ofte å skjule volden de utsettes for når de blir spurt. "Alt er bra" hos slike barn. Det burde Christoffersaken ha lært Strømsten og barnevernet i Kvam! Christoffer sa aldri stefar slo ham, han sa "Jeg tenker nok du skjønner det sjøl!"

Med mindre man driver bekreftelsesøking av egne fordommer, som Strømsten åpenbart gjør, så må man kritisk vurdere om semantikken stemmer med virkeligheten. Lærte de ingenting av Christoffertragedien? Klarer de ikke se at denne saken har akkurat den samme dynamikken? De som burde hjelpe barnet er mer opptatt med å hindre barnet kontakt med sin far enn å hjelpe barnet. De blir mors hjelper til å ødelegge barnet.

Barnet vet fra historikken rundt barnevernets svik mot hennes storesøster at hun ikke har noen støtte i dem. Hun vet at den vold datter av stefars bror utsettes for heller ikke blir tatt alvorlig av barnevernet. Ordene hun tilkjenner må forstås ut ifra dette.

Strømsten har selv vært en pådriver tidligere for å nekte Barnet samvær med sin far da det ble konstatert diabetes1 hos Barnet våren 2009. Da som nå ble det avslørt at han lot seg bruke av mor. En finner grunn til å stille spørsmål ved hans habilitet.

Da Barnet fikk gjenoppta samvær i 2011 etter at mor var dømt til tvangsbø var det ikke antydninger til noen form for vegring hos Barnet til samvær med sin far. Tvert imot viste hun glede ved disse samværene. Det savn hennes mor hadde påført henne i årevis fikk utløp, men er aldri problematisert av verken Strømsten eller barnevernet i Kvam.

Strømsten skriver videre at han "*..ved flere tilfeller har observert at Barnet sin mor har prøvd motivere henne til å dra på samvær med far*". **Det skuespill mor fremviser når noen er til stede står i skarp kontrast til 13 års sabotering av samvær og kontakt som er meget godt dokumentert. Det er med undring at Strømsten ikke synes evne se dette.**

Denne adferden til mor, der hun utad fremviser det motsatte av hva hun faktisk gjør mot Barnet er godt beskrevet i litteraturen. Det kalles reaksjonsdannelse. Når Strømsten eller andre fra barnevernet ser på "motiverer" mor tilsynelatende Barnet til samvær, i hverdagen når ingen ser på gjør hun alt for å hindre samvær. Diagnosemanualen DSM-IV beskriver dette slik: *"The individual deals with emotional conflict, or internal, or external stressors by substituting behaviours, thoughts or feelings that are diametrically opposed to his or her own unacceptable thoughts or feelings."*

Reaksjonsdannelse er å redusere angst ved å fremvise den motsatte følelse eller adferd.

Mor liker ikke at Barnet treffer far, men vet at det er sosialt uakseptabelt å gi uttrykk for dette ovenfor barnevernet og andre. Dermed oppstår denne dynamikk, der hun under observasjon søker gi inntrykk av det akseptable (motiverer til samvær) mens når ingen ser på hindrer samvær. Når ingen observerer mor, oppstår ikke angsten for å fremstå sosialt uakseptabelt. Dermed opplever Barnet to ulike holdninger til samvær fra samme person. Dette forvirrer Barnet og slik adferd er skadelig for et barn. Hva skal det forholde seg til?

På mange måter benytter barnet den samme psykologiske forsvarsmekanisme når mor ser på og Strømsten spør om hun vil på samvær. Barnet vil, (for det viser adferden hos far) men med mor som tilhører tilkjennegir Barnet det motsatte fordi hun vet mor forventer det av henne. Angsten for konsekvensen gjør at barnet tilkjennegir det motsatte av hva det egentlig vil, nemlig ha kontakt med sin far og hans utvidede familie. Mor tilkjennegir også det motsatte (i offentlighet) av hva hun vil, nemlig hindre far kontakt med barnet. Hos henne er angsten for sosial fordømmelse det som gjør at hun til Strømsten gir inntrykk av å motivere til samvær. Når barnet hører dette vet barnet hva mor egentlig mener, og kan fremvise vegring mot samvær, det egentlig vil på!

Spørsmålet er hvorfor Strømsten, som påstår seg være fagmann åpenbart ikke verken ser eller forstår slik adferd og dermed heller ikke dens skadelige påvirkning på et barn?

Det bør gjøres oppmerksom på at i den Europoeiske Menneskeretts Domsol (EMD) i saken Sanchez Cardenas v.Norway, så tapte Norge! EMD var klar på at man ikke kunne legge hindringer i retten til samvær mellom barnet og sin far på sviktende grunnlag, og kun ut ifra påstander fra barnets mor! Heller ikke dette synes Strømsten ha kunnskap om!

Strømsten undersøker ikke noe sted om det foreligger faktisk adferd fra far som tilsier at barnet har grunn til å vegre seg for samvær!

Strømsten lar seg manipulere av mor, tross at han har fått klare beskrivelser av denne manipulasjon i en årrekke. Det fremvises svært liten evne hos Strømsten til å forstå de kompliserte mekanismer som utgjør mors adferd i denne konflikten. Strømsten og barnevernet synes kjørt seg inn i en situasjon der prestisjen betyr mer enn barnets beste. De søker beskytte sine egne avgjørelser på bekostning av barnet. Istedentfor å konfrontere mor med hennes årelange sabotering lar de seg lure til å tro hun er offer for far!

Å fremstille seg selv som et offer, som hjelpsøkende mens man selv er den som driver konflikten er typisk narsissistisk dynamikk. Alle andre har ansvar, men ikke mor. Hun ser ikke sitt eget bidrag til konflikten overhodet og når hun ansvarlig gjøres, projiseres ansvaret ut, enten på far eller på barna!

Barnets reaksjon på samvær når mor er til stede (om den er reell) må sees i lyset av Barnets behov for ikke å utfordre mors vilje. **Strømsten og barnevernet i Kvam vurderer ikke dette noe sted og bidrar således til å øke konflikten.** Barnet er avhengig av mor, og er gjort avhengig av mor. Konsekvensene av dette vet barna bare så alt for godt.

Historikken med at hennes søster flyttet til sin far viser at når barnet bor med far så opphører barnets konflikt. Da har barnet fri tilgang til sin mor, og det straffes ikke for slik kontakt, mens det hos mor er sabotering som skaper konflikt.

Strømsten beskriver videre hvordan Barnet selv må gjøre avtaler med far når det gjelder samvær. Strømsten synes ikke reagere på at mor overlater dette ansvaret til barnet, og dermed legger ansvaret på barnets skulder.

Det er med stor undring å registrere at barnevernet på denne måten lar mor skyve ansvaret for en løsning over på barnet og far, mens hun selv kun søker sabotere og hindre samvær på ulike måter. Mor ansvarlig gjør Barnet mens hun selv fraskriver seg ansvar.

Mor er dømt til tvangsbøtfengsel for slik sabotering, mens Strømsten ikke synes vise noen forståelse for mors konfliktdrivende adferd og dermed skadelige adferd for Barnet. Tvert imot beskytter han mor uten noen kritisk tenkning. Dette vitner om betydelige faglige mangler på en så komplisert konflikt som dette.

Far og Barnet har ikke hatt noen problemer med å endre på samvær i de tilfeller Barnet hadde ønske om andre aktiviteter. Problemet oppstår når mor innhentes av konsekvensene for sine handlinger. Når hun må betale for sin sabotering. Far ansvarlig gjør ikke barnet for at det ikke kommer i vinterferien, for dette er mors ansvar.

Når Strømsten og barnevernet så "konkluderer" med at mor ikke har lagt hindringer i vegen for Barnets samvær, så må det bygge på en ufattelig mangel på kunnskap både om hva som faktisk skjer og kunnskap om de trusler og den manipulasjon mor bedriver. En får inntrykk av at Strømsten og barnevernet i Kvam ikke vil verken se eller forholde seg til de fakta som viser mors konfliktdrivende adferd.

Strømsten har ikke på noe tidspunkt med et åpent saklig sinn ville vurdere mors avvikende adferd. Hans oppfatning er at mor er et "offer" og det gjør at hun kan manipulere Strømsten og barnevernet til å hjelpe henne med å hindre Barnet samvær slik de har gjort i årevis.

fremstår "hjelpesøkende" ovenfor barnevernet, og det får dem til å tro at hun har "selvinnssikt". Samtidig bryr hun seg verken om tidligere dommer eller Barnets beste. Barnevernet lar seg manipulere av dette.

Sjøgren (2012) beskriver denne dynamikk godt:

"Denne forelder har ofte en spesiell sosial evne; han eller hun vet hvordan de skal gi et godt inntrykk, blant annet gjennom en hjelpe-søkende holdning. Hjelperne oppfatter ikke at denne forelder bruker barnet for egne formål og behov, siden det som verbalt uttales er det motsatte".

Det er nettopp hva man ser i denne saken. I møte med Strømsten fremstår mor som "beskyttende og hjelpe-søkende". Hun tar jo kontakt med barnevernet når hun får problemer (regningen for tvangsbøten). Hun gir uttrykk for å oppfordre Barnet til samvær samtidig som det er overveldende dokumentert hvordan hun i alle år saboterer dette!

Som Sjøgrenskriver "...siden det som verbalt uttales er det motsatte". Det fremstår som svært underlig at et noen som utgir seg for å være fagfolk, ikke evner se slike åpenbare selvmotsigelser. Hva mor sier til barnevernet og hva mor gjør mot barnet er to forskjellige ting.

Dette er et spill for barnevernet og reflekterer ikke hva Barnet opplever i hverdagen. Det samme har vi i årevis sett ved mors adferd ovenfor hennes søster før hun nektet bo mer med mor, sier en ting men gjør noe annet.

Dette utløser så velvilje og sympati hos Strømsten og barnevernet. Deres fravær i hverdagen gjør at de ikke får korrigert hva som faktisk skjer mot hva de verbalt er blitt fortalt av mor. Når ingen av disse er til stede er det en helt annen adferd mor fremviser ovenfor Barnet. Dette er enkelt å avsløre.

Dersom det er slik at barnet vegrer seg ut ifra forhold mellom barnet og far, så må det også gå an å finne ut hva dette faktisk grunner i. Det gjør ikke Strømsten og barnevernet. Problemet er at det ikke foreligger noen beskrivelser av noe slag siden 1999 (barnets fødsel) på konflikt mellom Barnet og far.

Når det ikke er noe grunnlag for "vegring" mellom Barnet og far, hvor kommer da denne "vegringen" fra?? Jo den har sitt utspring i mors vegring mot at barna skal ha kontakt med far, og er et åpenbart utslag av mors hat mot far, mors behov for barnet som narsissistisk supply. Mor fremstiller sin egen vegring som Barnets vegring (prosjeksjon). Dette forstår åpenbart ikke Strømsten og barnevernet.

Igjen, denne dobbeltkommunikasjon fra mor er dokumentert helt fra 1991! Hun sier og gjør en ting i en setting, men fremviser den motsatte adferd når ingen observerer henne. Dette grunner i splitting, denne svart/hvit tenkningen som preger mor.

Resultatet er uthyggighet, usikkerhet og forvirring for Barnet. Er det rart hun blir stresset hos mor? Er det rart hun utviklet diabetes1, som er en immunsviktsykdom som er beskrevet å følge av kronisk stress? Barn oppleves slik adferd som kronisk stress de ikke får bearbeidet.

Fag litteraturen er full av dokumentasjon rundt denne typen personlighet mor tilkjennegir. Er ikke barnevernet kjent med dette? Det synes åpenbart at Strømsten ikke innehar slik kunnskap. Strømsten synes tro faktum er slik semantikken tilsier, og evner ikke forstå de kompliserte bakenforliggende manipulasjon mor bedriver og dennes negative påvirkning på Barnet.

Sjøgren (2012) beskriver dette slik: "Den forelder som opptrer slik at barnet/barna i forbindelse med de voksnes skilsmisse, også skiller fra den andre forelder og denne forelders nettverk, fremviser sviktende foreldreevne. Det handler som oftest om en form for empatiforstyrrelse hos den voksne, en forstyrrelse som ofte ikke oppfattes av omgivelsene."

Og empatiforstyrrelser handler om narsissistisk og borderline problematikk. Strømstens vurdering om at mor ikke har hindret Barnet samvær fremstår derfor som åpenbart feil. Han legger hennes ord til grunn, ikke hennes dokumenterte adferd! Han vil ikke se.

Barnet og far har ikke hatt noen problemer med å forandre på tidspunkter om hun har hatt andre aktiviteter på de konkrete samværsdager. Tvert imot tar far hensyn til dette,

til det beste for Barnet. Strømstens problematisering av dette fremstår mer som en videreføring av mors problemer med at Barnet har samvær og kontakt med sin far. Mao. Strømsten lar seg bruke av mor i hennes spill for å hindre Barnet kontakt med sin far. Strømstens problematisering av at Barnet "tvinges" til samvær på bestemte datoer er utsagn mor fremsetter og ikke de faktiske realiteter mellom Barnet og far.

Strømsten bidrar således til å øke konfliktnivået ved naivt og ukritisk være mors naive budbringer. Han fremviser åpenbar mangler om kunnskap om den typen personlighet vi ser i mor.

Det er med betydelig undring jeg registrerer at Strømsten ikke fremviser noen bekymring for all den sabotering av samvær som åpenbart er dokumentert rundt mor når det gjelder både Barnet og tidligere hennes søster, samtidig som han fremstår bekymret for barnets samvær med far. Strømsten og barnevernet må vite at det foreligger en dom om tvangsbøter, da må de også vite at dette er en følge av at mor saboterer samvær. Allikevel overser de dette fullstendig!

Det er ikke samværet som er problemet, men mors sabotering av dette og Stømstens/barnevernets manglende evne til å ta dette på alvor.

En må derfor legge til grunn at Strømstens beskrivelser til Namsmannen ikke bygger på faktiske etterprøvbare faktum, men på mors usanne og uriktige påstander.

Henleggelsen påankes derfor til tingretten.

For øvrig gjør en oppmerksom på at Hardanger Tingrett er inhabil.

Kommentarer til brev/vedlegg av 4.5 2012, en utdypning av Barnets samvær.

**KVAM
HERAD**

HELSE- OG VELFERTD

Barneverntenesta

Namndsmannen i Kvam

Unnateke offentleggjering § 13

Vår ref.: 09/7 - 47 / 12/1095

Arkiv: B030399 45028

Norheimsund: 04.05.2012

VEDLEGG TIL UTTALELSE FRA KVAM BARNEVERNTENESTE

Gjelder barn: [REDACTED] er født f. 03.03.99.

Viser til tidligere uttalelse fra Kvam Barnevernteneste vedrørende samvær mellom [REDACTED]
og hennes far, [REDACTED]

Bakgrunn for at barneverntenesten velger å gi en uttalelse i forhold til dette, er at barneverntenesten har fulgt denne familien gjennom flere år, da med bakgrunn i konflikter rundt samvær og daglig omsorg. Det er nå på tide at [REDACTED] får ro og slipper å føle det presset som det nå igjen er blitt på henne i forhold til samvær med far. Hanne er 13 år gammel, og har levd i denne situasjonen fra hun var ganske liten. Det vurderes å være svært uholdbart for [REDACTED] at hun skal føle seg presset til å forhandle med far i forhold til skifting av helger, evt. slippe et samvær, fordi hun skal være med på aktiviteter, dra på tur med venner, etc. Det burde være naturlig at [REDACTED] får forståelse hos far for at det ikke alltid passer for henne å komme på samvær til ham. Istedeknør må [REDACTED] leve med viasset om at mor kan få tvangsbøter dersom hun velger å dra på aktiviteter som er svært viktige for henne.

Undertegnede har i dag hatt en samtale med [REDACTED] for å kunne gi noen utdypende opplysninger vedrørende samvær mellom [REDACTED] og hennes far.

I forbindelse med høstferien 2011, forteller [REDACTED] at hun gav far beskjed om at hun ikke kom den 10/10-11 til far, da hun hadde ønske om å gjøre noe annet disse dagene. Men hun dro til far den 14/10-11.

I forbindelse med helgen 11-13/11-11 tok [REDACTED] kontakt med far og fortalte at hun ikke kunne komme til ham, og far sa da til henne at det var greit. Dette fordi det var høstfest i 4H, som [REDACTED] er med i. Festen var på søndag, men de øvde på fremføring av programmet fredag og lørdag. [REDACTED] forteller også at de jobber hele året i forhold til gjennomføringen av Høstfesten.

[REDACTED] var så 2 ekstra dager hos far i forbindelse med juleferien-2011, hvor hun var hos far fra den 21.12.-29.12.11.

Barnevernets fremstilling av barnets normale samvær som "press" fremstår i beste fall som svært underlig. All kunnskap om barn tilsier at det er til barnets beste å ha samvær med begge sine foreldre! Å fremstille normalt samvær som "press" bryter åpenbart med barneloven og barnets beste.

Det eneste sted "press" oppstår er hos mor som i alle år har sabotert Barnets samvær. At mor nå blir tvunget til å la barnet få samvær med sin far, er det eneste "press" som foreligger i denne saken.

Det er derfor med stor undring å registrere at namsmann henlegger kravet om tvangsbøt når barnet åpenbart hindres samvær. Denne adferd hos mor er et utslag av foreldrefriendtlighet der mor søker skape negativitet rundt barnets behov for kontakt med sin far. Det utgjør presset i denne saken.

Strømsten/barnevernet mener det er et "press" på Barnet at hun får det samvær hun har krav på!! Strømsten/barnevernet i Kvam har i flere år vært pådriver for å hindre dette samvær bygget på mors usanne påstander. Det gjøres ingen kritisk faglig vurdering av de påstander mor fremsetter rundt dette. Det er all grunn til å stille spørsmål ved kvaliteten på de vurderinger Strømsten og barnevernet gjør.

Påstanden om at Barnet skal føle seg "presset" til å forhandle om byttinger av samvær med far fremstår som svært underlig når en vet at mor ikke tar ansvar for at Barnet får samvær med sin far ihht tingrettens dom og Barnets behov for tilknytning til sin far. Det er mor sitt ansvar at Barnet må forhandle direkte med far. At barnevernet så velter ansvaret over på far, fremstår som vitnesbyrd på barnevernets manglende forståelse av mors adferd.

Det er all grunn til å stille spørsmål ved hvorfor mor er så imot at Barnet får normalt samvær? Det er likeledes all grunn til å stille spørsmål ved Strømstens iver etter å bidra hindre dette samvær under påskudd om "stress"? Det er all grunn til å anta at det er mor som blir stresset og så overfører dette til barnet gjennom sin motvilje.

Strømsten/barnevernet synes ha fått en oppfatning av at far er rigid med tidspunkter for samvær, mens far og barnet har en grei dialog om endring av datoer for slike når Barnet har andre aktiviteter. Strømsten har aldri innhentet noe informasjon fra far vedr. Dette og bygger derfor utelukkende sin forståelse på mors påstander. Det fremstår svært ensidig.

Strømstens problematisering av at Barnet skal leve i visshet om at mor får tvangsbøt om hun saboterer samvær er et ansvar som fullt og helt hviler på mor! Å gi far ansvaret for at mor i årevis har sabotert samværet fremstår som svært forutinntatt og ensidig og ikke i tråd med faglig holdbarhet.

De enkelte samvær

Høstferie:

Følgende sms utveksling skjer:

9.10 Søndag

Sms til Barnet 22.09 fra far :

"*Vet du om du kommer i høstferien i år Barnet? I både 2009 og 2010 var du ikke her i høstferiene.*"

Svar fra Barnet:

"*Har egentlig ikke tid, men kanskje på torsdag :("*

23.20 kommer ny sms fra Barnet:

"*Ska kanskje til en kompis på sotra så kanskje onsdag eller torsdag eg får sjå for eg må pakka til leirskule <3*"

Begrunnelsene for ikke å komme på høstferie var altså :

- har egentlig ikke tid, kanskje torsdag!
- skal kanskje til noen venner på Sotra, kanskje onsdag eller torsdag!
- skal pakke til leirskole!

Altså ingen konkrete grunner! Deretter kommer hun på oppsatt helgesamvær 14-16 oktober 2011. Om Barnet hadde fått disse dagene senere hadde det ikke vært noe problem, men det skjer ikke. Tvert imot blir det nye hindringer for samvær.

Ikke på noe tidspunkt bidrar mor til samvær. Mor legger ansvaret for dette på Barnet. Samtidig fremgår det klart av Barnets beskrivelser under samvær at mor påvirker henne negativt. Og leirskolen hadde hun god tid til å pakke for den var senere. Det var heller ingen kompensasjon for Barnet senere for det samvær hun ikke fikk som følge av at høstferien ikke ble noe av.

Helgen 11-13.11 beskriver Strømsten at Barnet ikke kunne komme fordi det da var 4H samling med øving. Til far beskriver Barnet en rekke andre grunner i 2011:

9.11 Onsdag

SMS fra Barnet:

På søndagen før sa hun at hun kom på torsdag og at hun hadde lyst å gå en tur på hytta med oss når hun kom neste helg.

Som vi ser spriker årsakene Barnet oppgir i alle retninger. Til far er det fotball og dans, til Strømsten er det 4H fest! Dager i forvegen gleder hun seg til samvær, men når det nærmer seg og er over flere dager er det gjennomgående at det oppstår problemer.

Det er ingen konkret grunn til at hun ikke kommer. Det hun sliter med fremstår åpenbart med å tilfredsstille mors behov for å hindre samvær. Dette er åpenbart vanskelig for Barnet og det tar far hensyn til slik at det er fleksibilitet rundt samværene. Skal barnet noe så kan tidspunkt byttes. Det vet hun.

Det kan imidlertid ikke være slik at hver gang Hanne har et lengere samvær med far så skal fravær fra dette ikke få konsekvenser for mor. Da faller hele poenget med tvangsbort bort.

Juleferie

Strømsten påstår dette var fra 21-29.12.2011. Det er ikke korrekt. For 21.12 dro Storesøster til Norheimsund. Der hentet far Barnet og Storesøster den 22.12. Det kan dokumenteres med bevisnkvitering fra Norheimsund den dagen:

Den 26.12 ble begge hentet av mor på formiddagen og var med henne til kvelden. Det er derfor ikke riktig når mor åpenbart har påstått til Strømsten at Barnet fikk 2 ekstra dager i juleferien. Dette er usant.

████ gjorde så avtale med far om å slippe å dra til ham i vinterferien, og heller være hos ham i hele Påsken. Dette fordi hun skulle være med en venn til Telemark i vinterferien.

████ forteller også at hun ikke kom til far den 15/3-12, fordi hun hadde sen riding på Børve Gard den dagen. Men hun dro til far dagen etter.

████ sier så at hun egentlig skal være hos far 17. mai, men har ikke lyst til det da hun ønsker å feire 17. mai sammen med venner på skolen. Dette er siste året hennes på barneskolen, og skolen skal legges ned etter dette skoleåret. De har program og █████ skal være med å synge. Hun vil så gjerne være med på dette, og heller dra til far den 18.05.

Helgen den 15.-17. juni skal hun egentlig til far. Men da er det helgetur sammen med 4H. █████ ber om å få slippe å dra til far denne helgen da hun ønsker å være med på denne helgeturen.

Det er vanskelig for █████ å ha dette presset på seg at hver gang hun skal på noe i helger, så må hun forhandle med far om dette. Hun kan tenke seg å noen ganger få slippe å dra til far disse helgene, men føler at hun i stedetfor må be far om å bytte helg. Dette vil si at hun alltid må være hos far i så mange dager som samværsplanen tilsier, uansett om det er turer hun skal på hvor hun da følgelig ikke er sammen med mor. Dersom hun skal på tur med 4H en helg, og den faller på en helg hvor hun egentlig skulle vært hos far, så må far "ha den helgen igjen". Dette stresser █████, og hun synes ikke at dette er riktig.

Barneverntjenesten vurderer at █████ må få slippe det presset som nå er i forhold til samvær, og at det må være forståelse for at hun i en alder av 13 år noen ganger må kunne få lov til å ikke dra til far dersom hun ønsker å være med på noe som er viktig for henne.

Med hilsen

Ottar D. Strømsten
Barnevernkonsulent

Vinterferie

I 2010 var Barnet ikke hos far i vinterferien, i 2011 var hun heller ikke hos far i vinterferien. Jmf dom skulle hun da vært hos far i vinterferien 2012, men kom ikke.

I 2010 var Barnet hos far i påsken. I 2011 var hun det ikke, så i 2012 skulle hun vært hos far i påsken.

Når Strømsten og barnevernet så fremstiller det som om påsken var en kompensasjon for vinterferien er dette ikke sant. Det var ingen avtale om at vinterferie skulle kompenseres med påskeferie. De 7 dager er da heller ikke senere kompensert så Barnet får det samvær det er berettiget til.

15.3.2012

Dette er en torsdag og siden hun hadde fri på fredag skulle hun ha kommet, men dette blir ikke problematisert av far noe sted. At Barnet kom til samvær 16-18.3.2012, var helt greit. Det er mor som reiser denne problematikk ovenfor Strømsten.

Hvorfor blir dette problematisert av Strømsten?

17.mai 2012

I 2010, 2011 og 2012 var ikke Barnet hos far og det er heller ikke problematisert av far. Far forstår at hun kan ha behov for å gå med sin skole disse dagene. Dette har aldri vært et problem, så igjen, **hvorfor problematiserer Strømsten dette?**

15-17.6.2012

Barnet skal slett ikke til far 15-17.6.2012. Samvær er oddetallsuker! Igjen, hvorfor problematiserer Strømsten dette?

Det er all grunn til å stille spørsmål ved troverdigheten til de opplysninger Strømsten fremsetter i brev til namsmann. De er åpenbart uriktige. Tvangsboten handlet om uteblitt samvær frem t.o.m vinterferien. Selv om det etter vinterferien også foreligger uregelmessigheter med fraværet er ikke det så langt problematisert av far. En sitter igjen med et inntrykk av at de Strømsten søker overdrive problemene for å underbygge sin "stressteori" vedr. Barnet.

Med alle disse detaljer Strømsten her fremlegger fremstår det tvilsomt at det er Barnet som har beskrevet dette for ham. Dette er åpenbart mor han snakker med.

I oppstillingen for tvangsbøter er det høstferien 2011, helgen 11-13/11.2011 og vinterferie 2012 det er snakk om. Alle de andre dager Strømsten problematiserer har det ikke vært noen konflikt rundt. En finner det noe underlig at disse problematiseres?

Når man så ser hva Strømsten egentlig vil frem til, nemlig det han beskriver som dette "presset" Barnet utsettes for, så blir det forståelig at han ramser opp flest mulig konflikt

tidspunkter, men mange av disse er det ingen konflikt rundt! Premissene for hans konklusjon er ikke til stede. Dermed fremstår påstanden om "press og stress" som underlig.

Likeledes fremstår påstanden om at samvær som utgår ikke skal kompenseres senere som svært underlig med tanke på barnets behov! Igjen må en legge til grunn at det er mors behov som ligger til grunn for en slik forståelse. Det fremstår som noe underlig at Barnet skal føle stress om det bytter et samvær fra en helg til en annen.

Det kan ikke bli slik at barnet bare kan utebli og ikke få dette samvær kompensert. Da faller hele grunnlaget for tvangsbots-instituttet bort!

Strømstens påstand om at det er et problem for Barnet at hun noen ganger bytter helg og så får anledning til å komme til far en partalls helg fremstår svært undrlig. Er det mors behov som liger bak?

Dette er ikke et problem i det hele tatt. Det viser tvert imot fars fleksibilitet så Barnet får den kontakt med far hun har behov for og som domstolene har lagt til grunn nettopp for at hun skal få ha kontakt med sin far.

Denne kontakten handler om barnets tilknytning til sin far. Hvorfor er det så viktig for barnevernet og mor å sabotere denne?

Den eneste dette er et problem for, er mor, som i alle år har søkt hindre Barnet samvær og kontakt med far. Denne sabotering av telefonkontakt, brev og samvær er meget godt dokumentert i alle år.

Det som gjør Barnets kontakt med far til stress og konflikt er mors sabotering og uvilje til at hun har en slik kontakt.

Det er åpenbart at Strømsten og barnevernet ikke vurderer dette i det hele tatt. Mor har i tråd med faglitteraturens beskrivelser manipulert både Strømsten og barnevernet til å opptre som sin egen advokat!

Hvorfor tar i det hele tatt barnevernet mors årelange sabotering av barnas samvær i forsvar?? Hvorfor reagerer ikke namsmannen på dette??

I forholdet mellom far og Barnet er det ikke noe stress rundt samvær og evt. bytting av dette. Stresset som beskrives fremstår åpenbart som mors stress rundt dette. Hun vil ikke at Barnet skal ha kontakt med sin far, alt samvær blir derfor mors stress og ikke Barnets. At mor så legger stresset over på Barnet, ved at dette ansvarliggjøres for samværet, burde vært en langt større bekymring for barnevernet og Strømsten. Slik Strømsten beskriver dette fremstår dette som at far ansvarliggjøres for mors ansvarsfraskrivelse. Det kalles projeksjon!

Strømsten konstruerer en stråmannsargumentasjon mot far og kritiserer deretter far for dette. Det er ikke i tråd med faglig forsvarlig vurdering. Barnevernet og Strømsten fremstår som åpenbart innhable.

Det stress Barnet opplever, oppstår når mor viser Barnet sin negative holdning til hennes kontakt med sin far. Hadde mor vært og vist seg positiv for Barnets samvær og kontakt med sin far, så hadde hun heller ikke vært idømt tvangsbott. Strømsten synes ute av stand til å se dette opplagte faktum. Istedet lar han seg igjen bruke som mors advokat. Det fremstår som svært underlig at en fagperson lar seg så naivt bruke i en konflikt skapt av mors egen uvilje til at barnet får normal kontakt med sin far.

Strømstens beskrivelse av at det ikke er viktig at Barnet skal få igjen en helg om hun skulle noe i den oppsatte helg bryter jo med hele prinsippet om barnets rett til å ha samvær og kontakt med sin far. Igjen er det med stor undring å registrere en representant for den etat som utad skal arbeide for barnet beste fremsette så åpenbart ujennomtenkte påstander.

En slik ensidighet bidrar kun til å øke barnets konflikt og dermed det stress barnet måtte påføres.

Det press og det stress Strømsten påstår barnet opplever skjer ikke som følge av at barnet har samvær med sin far, men som en direkte følge av mors sabotering av dette av domstolen gitte samvær.

Igjen vil jeg minne om hva Sjøgren (2012) skriver i boken **Barnets rett til familieliv**:

"Den forelder som har hatt behov for kontroll med barnet og ofte bortført barnet, eller aktivt motarbeidet barnets kontakt med den andre forelder, har gjennom sin adferd skapt samarbeidsproblem."

Så kan man begynne stille seg spørsmålet om hvorfor mor har et slikt behov for å sabotere barnets kontakt med sin far?

Som nevnt over beskriver Sjøgren (2012) dette slik:

"Den forelder som opptrer slik at barnet/barna i forbindelse med de voksnas skilsmisse, også skiller fra den andre forelder og denne foreldres nettverk, fremviser sviktende foreldreevne. Det handler som oftest om en form for empatiforstyrrelse hos den voksne, en forstyrrelse som ofte ikke oppfattes av omgivelsene."

Og det fører oss rett til kjernen av årsaken til denne sakens konflikt, nemlig mors psykiske problemer, som også er årsaken til at hun må leve på trygd, årsaken til at det ikke er mulig å få til avtaler, årsaken til at det til nå har vært 12 rettsaker med nye på veg! Det er på høy tid Strømsten og barnevernet i Kvam setter seg inn i eksisterende kunnskap på denne typen problematikk.

Det er med undring å merke at da barnets samvær i årevis ble sabotert, så var aldri Strømsten eller barnevernet til hjelp for at Barnet skulle få gjenopptatt dette samvær med sin far, men så snart mor pålegges slikt samvær så fremstår både Strømsten og barnevernet som mors advokater umiddelbart. HVORFOR?

En så ensidig hjelp når mor føler seg presset og et så totalt fravær av hjelp når Barnet trenger hjelp, viser for alle at barnevernet i Kvam og Ottar Strømsten opptrer som et foreldrevern for mor og ikke et vern for barnets beste.

Strømsten og barnevernets problematisering av at Barnet "... noen ganger må kunne få lov til å ikke dra til far dersom hun ønsker å være med på noe som er viktig for henne" er ikke en aktuell problemstilling, fordi far er fleksibel og bytter ofte samvær av slike grunner.

En stiller seg derfor noe undrende til troverdigheten av de informasjoner Strømsten synes legge til grunn som fakta.

Det fremstår likeledes som åpenbart at det ikke er barets egen stemme Strømsten beskriver, mens mors vilje. Barnet har ikke fritt fått uttrykke sin egen vilje, ut ifra riktig informasjon som har vært forståelig for barnet. Barnevernet har ikke vurdert den kunnskap som finnes om voksnes påvirkning på barnet. Forskning viser hvordan barnevernet i mange tilfeller hjelper den forelder som søker hindre barnet kontakt med den andre forelder. Dette er en slik sak. Strømstens argumentasjon her er bidrar til å hindre barnet kontakt med far.

Først når mor må ta konsekvensen av sin negative holdning til far, vil barnet ha en mulighet til å få det stress det medfører redusert. Sjøgren (2012:488) skriver det slik:

Den förälder som haft behov av egen kontroll över barnet, och ofta egenmäktigt bortfört barnet, eller aktivt motarbetat barnets kontakt med den andra föräldern, har genom sitt agerande skapat samarbetsproblem. För utomstående ser det oftast ut som om det är båda föräldrarna som skapat den konflikt som inletts på detta sätt. I de flesta fall har det blivit flera, långa och kostsamma processer i olika domstolar – förhållanden som inte alls varit förenliga med barnets bästa.

Oftast har den förälder som avskilt barnet från den andra föräldern, genom att bortföra eller kvarhålla barnet, fått socialtjänstens både sympati och stöd. Denna förälder har fått ha barnet fortsatt boende hos sig. Denna förälder har också tillåtits ha fortsatt kontroll över barnets kontakt med den andra föräldern, ibland under förevändningen att denna förälder "skyddar" barnet mot den andra föräldern.

Det som kallas föräldrarnas oförmåga att samarbeta har blivit grund för att ge den förälder, som handlat utifrån egna behov och egenmäktigt avskilt barnet från den andra föräldern, ensam vårdnad.

Konklusjon:

Av det over anførte følger at Strømstens og barnevernets mangelfulle beskrivelser ikke kan tillegges den vekt at mor ikke skal betale tvangsbet for å ha hindret barnet samvær. Mor har ansvaret for å legge til rette for et slikt samvær, og når det ikke skjer inntrer tvangsbet.

Dersom det er så enkelt at mor bare kan fremsette noen uriktige påstander gjennom sin "advokat" Strømsten, og så slippe ta ansvar, faller hele prinsippet om tvangsbet bort. Det underminerer ikke bare domstolens troverdighet, men barnets rettsikkerhet.

Skulle man følge Strømstens og barnevernets argumentasjon og uriktige påstander vil alt samvær opphøre for Barnet umiddelbart. Det er ikke til Barnets beste.

Tvangsbet kreves derfor ilagt.

Mvh

Far